

(כה) וְהָיָה כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִתֵּן ה' לָכֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הָעֶבֶד הַזֶּה אֶת:

כי תבואו: אתם כשלעצמכם, ללא נוכחות אלוהית-מלווה. **אשר יתן:** הנוכחות שלו תהיה בעתיד.

זהות הארץ: אין ציון לזהותה.

אשר יתן: הקשר שלכם אליה הוא בנתינה עתידית.

אין שבועה. אין ציון לבסיס של מחויבות עומק, והתיאור הוא התנהגותו.

(כו) וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ אֵלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מָה הָעֶבֶד הַזֶּה אֶת לָכֶם:

הבן אומר, לא שואל. יש נימה של התרסה. הנושא: קרבן הפסח: המעשה האלוהי.

(כז) וְאִמַּרְתֶּם זָבַח פֶּסַח הוּא לֵה' אֲשֶׁר פָּסַח עַל בְּתֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּנִגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת בְּתֵינוּ הִצִּיל וַיִּקַּד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ:

תשובה שבה הסבר טכני למה עושים. הקידה וההשתחויה מגלמים את עמדת העבד, את העמדה הנפשית המלווה את

(ה) וְהָיָה כִּי יִבְיַאֲךָ ה' אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֲמֹרִי וְהַחִי וְהַיְבוּסִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאָבִי תִּיךְ לֵתֶת לְךָ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ וְעַבַדְתָּ אֶת הָעֶבֶד הַזֶּה הַזֶּה אֶת בַּח דָּשׁ הַזֶּה:

כי יביאך ה': נוכחותו של אלהים-ניכרת (יביאך ושם ה').

זהות הארץ: אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֲמֹרִי וְהַחִי וְהַיְבוּסִי – תיאור מפורט המשקף את הסמיכות לנקודת הראשית.

אשר נשבע: הקשר שלכם אליה הוא בשבועה.

יש שבועה לאבותיך, לתת לך. המחויבות היא אליהם, ואתה הזוכה.

(ח) וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּעָבוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

אין אמירה של הבן, ואין שאלה. העיתוי: ביום ההוא. בסמוך לכניסה לארץ. הנושא: מצוות אכילת מצה ואיסור אכילת חמץ.

בְּעָבוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

בעבור העובדה שאכלתי מצות ולא היה לי חמץ, כביטוי לחזרה אל היצירה הבסיסית ביותר, התאפשרה לי היציאה ממצרים. אמירה שבה פרשנות.

(יא) וְהָיָה כִּי יִבְאֲךָ ה' אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְךָ וּלְאָבִי תִיךְ וְנָתַתָּה לְךָ:

כי יביאך ה': נוכחותו של אלהים-ניכרת (יביאך ושם ה').

זהות הארץ: אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי: מבט מתוך פרספקטיבה.

אשר נשבע: הקשר שלכם אליה הוא בשבועה.

השבועה היא אליך, והם טפלים אליך. נקודת המוצא היא הבנים, ויש מידה שהאבות טפלים אליהם. מיקוד בבשורה שבעתיד.

(יד) וְהָיָה כִּי יִשְׁאַלְךָ בִּנְךָ מִמָּחָר לֵאמֹר מָה זֶה עָשָׂה ה' לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

יש שאלה. העיתוי: מחר. הנושא: העברת פטר רחם. קדושת העתיד, הבשורה של הדורות הבאים. בבעלי חיים - בהיבט של עצם החיים, ואולי בהיבט של קיומו של תהליך בחיים ממש.

וְאִמַּרְתָּ אֵלָיו בַּח זֶקֶן יָד הוֹצִיאָנוּ ה' מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: (טו) וַיְהִי כִּי הִקְשָׁה פְרַעֲהוֹ לְשַׁלְחָנוּ וַיַּהַרְגוּ אֶת כָּל בְּכוֹרֵי אֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹרֵי אָדָם וְעַד בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל כֵּן אָנֹכִי זָבַח לֵה' כָּל פֶּטֶר רֶחֶם הַזְּכָרִים

(י) וְהָיָה כִּי יִבְיַאֲךָ ה' אֶל הַיָּם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאָבִי תִיךְ לְאָבְרָהָם לִיצְחָק וְלִיעֶקֶב בְּלִתֵּת לְךָ עֲרִים גְּדֹלֹת וְטוֹבוֹת אֲשֶׁר לֹא בְּנֵיתִי:

(יא) וּבְתֵימִים מְלֵאִים כָּל טוֹב אֲשֶׁר לֹא מְלֵאתָ וּבְרֹת חֲצוּבִים אֲשֶׁר לֹא חֲצַבְתָּ כְרָמִים וְזֵיתִים אֲשֶׁר לֹא נִטְעַתָּ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ:

כי יביאך ה' אלוהיך: נוכחותו של אלהים-ניכרת (יביאך, שם ה', אלוהי-ך [אלוהים-שלך]).

זהות הארץ: הארץ אשר נשבע. כבר לא ארץ כנען. בספר דברים כמעט ולא נזכרת כארץ כנען.

אשר נשבע: הקשר שלכם אליה הוא בשבועה.

השבועה היא לאבות, המחויבות היא אליהם ואתה הזוכה (בדומה לפרשה השנייה). אלא שישנו שלב נוסף: אזהרה לא לשכוח את ה' וללכת אחרי אלוהים אחרים, לעשות הישר והטוב, למען ייטב ובאת וירשת – בזכות ולא בחסד, את הארץ הטובה אשר נשבע ה' לאבותיך.

(כ) כִּי יִשְׁאַלְךָ בִּנְךָ מִמָּחָר לֵאמֹר מָה הָעֶבֶד הַזֶּה עָשָׂה לָנוּ וְהִמְשַׁפְּטִים אֲנִי אֶתְכֶם:

יש שאלה. העיתוי: מחר. הנושא: שְׁמוֹר וְתִשְׁמְרוּן אֶת מִצְוֹת ה' אֲלֵי הַיָּם וְעַד תֵּיּוֹ וְחִקְיוֹ אֲשֶׁר צִוְּךָ: (יח) וְעֲשִׂיתָ הַיָּשָׁר וְהַטוֹב בְּעֵינֵי ה' לְמַעַן יִיטֹב לְךָ וּבָאתָ וְיִרְשַׁתָּ אֶת הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לְאָבִי תִיךְ: (יט) לְהַדִּיף אֶת כָּל אֲיִבֶיךָ מִפְּנֵיךָ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה':

(כא) וְאִמַּרְתָּ לְבִנְךָ עַבְדִּים הָיִינוּ לְפֶרַעַה בְּמִצְרַיִם וַיִּצְאָנוּ ה' מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה: (כב) וַיִּתֵּן ה' אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים גְּדֹלִים וְרַעִים בְּמִצְרַיִם בְּפֶרַעַה וּבְכָל בֵּיתוֹ לְעֵינֵינוּ: (כג) וְאוֹתָנוּ הוֹצִיא מִשָּׁם לְמַעַן הָבִיא אֶתְנוּ לְתֵת לָנוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאָבִי תִינוּ: (כד) וַיִּצְוֵנוּ ה' לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לִירְאָה אֶת ה' אֲלֵי הַיָּם לְטוֹב לָנוּ כָּל הַיָּמִים לְחַיֵּינוּ וְלֵינוּ כִּי נִשְׁמָר לַעֲשׂוֹת

<p>את כל המצוה הזאת לפני ה' אל הינו כאשר צונו: חזרה אל המקום הקדום – תיאור ברור של עובדת היותנו עבדים לפרעה במצרים, דרך התהליך בתיאור מפורט, ועד הביאנו אל הארץ, המצוות שבאו לחיותנו, לטוב לנו ועד "לפני ה'" שבארץ ישראל. תיאור של מכלול רחב מאד.</p>	<p>וכל בכור בני אפדה: יציאת מצרים מוסברת. יציאת מצרים, בחירת ישראל (טז) והיה לאות על ידכה ולטוטפות בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים: אמירה המסבירה את מעשה העברת פטר רחם ופדיונו.</p>	<p>בעבור זה, המעשה הזה של החזרה אל השורש, עשה ה' לי, הוא שאפשר את המעשה האלוהי לי בצאתי ממצרים. יציאת מצרים – מציאות, אין פירוט והסברה ביחס למהותה.</p>	<p>הפרשיה, כשהצלתם מותנית במעשיהם. (כח) וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' את משה ואהרן כן עשו: (כט) והיה בחצי הלילה וה' הכה כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכור השבי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה:</p>
---	---	---	---